

Podvečery v Novém Mexiku

Stalo se to při naší návštěvě Spojených států. Zavítal jsem sem se svým přítelem Robertem a naše první cesta po přistání v New Yorku vedla do autobazaru na 44. Avenue, kde jsme po krátkém smlouvání zakoupili starého Chavroira. A tak začala naše slavná americká anabáze vedoucí přes New York, New Jersey, Pensylvánii, Ohio, Kentucky, Tennessee, Arkansas, Oklahomu, Texas, Nové Mexiko, Utah a Nevadu až do daleké Kalifornie, odkud jsme se hodlali opět vrátit leteckou cestou domů. Oba dva, Robert s dlouhými vlasy a já se špinavým umaštěným kloboukem jsme působili tak trochu jako karikatury Vinnetoua a Old Shatterhanda. Náš motor polykal kilometry, svištěli jsme po silnicích bez sebemenší zatačky třeba dvě stě tři sta kilometrů denně, obklopovaly nás kukuřičné lány i horké písky pouště.

Kdybych měl vypovědět co vše jsme na naší cestě zažili, kterak se Robert dostal v Tennessee na týden do vězení, jak jsem se v Utahu málem stal mormonem, jak jsme se v Kentucky dostali do rvačky s opilým Indiánem a vše skončilo u smírčího soudce, jak na nás v Arkansasu stříleli farmáři, jak jsme pomohli Odpadlíkovi lapit nebezpečného zločince, kterak jsme v Nevadě prohráli všechny peníze a jak se nám je podařilo nakonec dostat zpět, jak jsme konečně dorazili do Kalifornie a jak jsme si zahráli i v hollywoodském filmu ... byla by to kniha nejméně o dvou tisícovkách stránek. Ze všech těch dobrodružství a nečekaných zvrátů mi však v hlavě nejsilněji utkvěl jeden zážitek, který ani příliš neoplývá nebezpečenstvím a dobrodružstvím:

Stalo se to v Novém Mexiku uprostřed pouště. Měli jsme toho dne za sebou už tři sta kilometrů a po celou dobu nelítostně pražilo slunce a odráželo se od pouštního písku. Navíc jsme již od rána pozorovali, že s motorem našeho vozu

není cosi v pořádku. Chvílemi se nám zdálo, že dva válce vynechávají. „To bude rozdělovač,“ mínil Robert. Přiznám se, že mě v té chvíli polil studený pot. Uvědomil jsem si, že kdyby motor selhal, ocitli bychom se v zcela nezáviděníhodné situaci. Měli jsme s sebou sotva dva kanistry vody. Defekt motoru byl čím dál tím častější. Už jsem čekal nejhorší, auto jelo jen silou mé vůle, když jsme náhle spatřili po pravé straně silnice ceduli na níž byla namalovaná benzínová pumpa, hasák a postel. A pod ní číslice označující vzdálenost tří mil. Bylo to vypočítané na centimetry. Když se benzínka konečně objevila, auto naposledy škytlo a odmítlo jet dále. Celý komplex tvořila dvě malá benzínová čerpadla, motodílna a pak přiléhající bistro s půdní nástavbou s několika hostinskými pokoji. Naše auto jsme museli k dílně dotlačit. Z ní vykoul chlápek s příšerně umaštěnými monterkami, s bejsbolovou čepičkou na hlavě. Z kapsy mu visel ušmudlaný hadr. „Co je,“ zeptal se. „Asi rozdělovač,“ řekl jsem. Chlápek otevřel kapotu a zamžoural dovnitř. Pak něco zamručel a řekl, že to bude večer hotový, a že jestli chceme, ať si zajdeme do bistra, kde nás jeho stará obslouží. Nic jsme nenamítali. V bistru nás přivítala božská Američanka, trochu při těle, ale nesmírně milá. Když se přesvědčila, že jsme solventní, udělala nám bifteky se zapečeným bramborem a podlitý smetanou a navařila konvici kávy. Když jsme se dosyta najedli a napili, začala s námi rozprávět. Řekla, že už je tady dvacátý rok, že si nejprve myslela, že si nezvykne, ale zvykla si, že má dvě děti, dcera žije v San Francisku a syn se přizpůsobil na farmu asi pět set kilometrů odsud. V té chvíli dovnitř vpadl její manžel a houkl na nás, že to máme spravený, a že nám i natankoval plnou. S opravou jsme byli spokojeni, avšak protože se den již nachýlil, usoudili jsme, že by již dnes nemělo smyslu pokračovat v cestě a tak jsme požádali o nocleh. Když jsme se zabydleli v půdním pokojíku, neodolali jsme tomu, abychom

si ještě neposeděli venku pod slunečníkem a nevypili pár sklenic amerického Budvaru. Udělal se překrásný podvečer. Sluneční žár trochu polevil, začal foukat svěžejší vítr, větrník na střeše skřípal a k nám doléhaly hlasy pouště, chvějící se chřestíší ocas ...

„Ba ne,“ řekl jsem. „Každé místo na světě, i to sebepustší je plné krásy ... jen když ho oživují lidé svou prací, svými sny a touhami.“ „A i ta poušť,“ dodal jsem, „je krásná ..., a protože se v ní nalézají takovéhle oázy ... je i plná naděje ...“

„Hm ... to vidím,“ řekl suše Robert s pohledem upřeným k obzoru. Pohlédl jsem oním směrem. Přes celou oblohu se zdvíhal atomový hřib.

„A takhle tady žijeme,“ zaskřehotala s úsměvem ta bodrá Američanka a cinkla dalšími lahvemi.